

Indexatie pensioen na meer dan 10 jaar stilstand

Vorige maand maakte Pensioenfonds PGB bekend dat onze pensioenen met 2,77% worden verhoogd. Samen met de eerdere kleine verhoging van 0,23% komt de totale verhoging uit op 3% over dit jaar. Dat is het maximum dat PGB volgens de regels kan uitkeren en betekent de eerste verhoging in meer dan 10 jaar.

NIEUWE REGEL

PGB kon bij de beslissing over indexeren gebruik maken van een nieuwe regel die door de Tweede Kamer is aangenomen, waarbij de ondergrens voor de dekkingsgraad om tot indexeren te kunnen overgaan is verlaagd van 110 naar 105 procent. Deze regel is onderdeel van het nieuwe pensioenstelsel maar is apart daarvan alvast door de regering ingediend en door de kamers goedgekeurd. Omdat de dekkingsgraad van PGB ongeveer 116% bedroeg, kon de verhoging maximaal zijn. Dat maximum is eigenlijk 2%, maar in uitzonderlijke gevallen is een verhoging met 3% ook toegestaan, indien de financiële situatie goed genoeg is. Blijkbaar vond het bestuur dat er nu van zo'n uitzonderlijke geval sprake was. Dat is ook niet zo vreemd, gezien ten eerste de lange periode waarin niet is geïndexeerd, en ten tweede de momenteel uitzonderlijk hoge inflatie, die in juli zelfs boven de 10 procent uitkwam.

Bij de bekendmaking liet bestuursvoorzitter Jochem Dijkmeester (foto) weten: "In een tijd van stijgende prijzen is deze verhoging goed nieuws. Ook al beseffen we als bestuur dat de verhoging van in totaal 3% de inflatie niet volledig goedmaakt. Toch zijn we verheugd dat we de pensioenen extra

kunnen verhogen. Eind dit jaar bekijken we wat er mogelijk is in 2023. Daarbij kijken we ook naar onze financiële positie van eind december."

TIJD NODIG

Om de verhoging in de administratie te verwerken heeft PGB enkele maanden tijd nodig. Dat heeft ermee te maken dat PGB voor zoveel verschillende sectoren en bedrijven het pensioen uitvoert. Het zal daarom nog even duren totdat de indexatie feitelijk wordt uitgekeerd. De verwachting is dat dit vanaf de maand oktober zal gebeuren. Dan wordt met terugwerkende kracht het totaal van de bedragen over de eerdere maanden van dit jaar uitbetaald.

Overigens geldt de verhoging niet alleen voor gepensioneerden, maar voor iedereen die pensioenrechten bij PGB heeft opgebouwd, dus ook werkenden en zogeheten slapers. Verder is een voorwaarde om van de lagere indexatiedrempel gebruik te kunnen maken, dat het pensioenfonds toe zegt over te stappen op het nieuwe pensioenstelsel. Daarbij dient de verhoging bovendien evenwichtig uit te pakken voor alle generaties.

TWEE CONTRACTEN

In juni liet PGB weten straks beide

Jochem Dijkmeester voorzitter PGB

mogelijke pensioencontracten van het nieuwe pensioensysteem te gaan aanbieden: het ene gebaseerd op een meer collectief pensioenvermogen en het andere gebaseerd op individuele pensioenvermogens met meer keuzevrijheid. PGB verwacht dat een groot deel van de deelnemers straks overgaat naar één van deze contracten. En dat er geen bezwaren zijn tegen het verhuizen van de pensioenrechten naar het nieuwe pensioenstelsel, ook wel invaren genoemd. PGB heeft deze verwachtingen bij (vertegenwoordigers van) werkgevers en werknemers aangekaart.

De verdere behandeling van de wetgeving voor het nieuwe stelsel door de Tweede Kamer is overigens uitgesteld tot na het zomerreces (zie inzet).

OOK ANDERE FONDSEN INDEXEREN

Voordat PGB de verhoging van de pensioenen bekendmaakte, hadden andere pensioenfondsen, met name de twee grootste ABP en Pfwz, meegedeeld de pensioenen te kunnen indexeren. Het grootste fonds, ABP, verhoogt de pensioenrechten met 1,2% over het eerste halfjaar en

Wetgeving vertraagd

Het is regering en Tweede Kamer niet gelukt de wetgeving voor het nieuwe pensioenstelsel voor het zomerreces af te handelen. Het wordt daarmee steeds twijfelachtiger of alles wel met de nodige zorgvuldigheid beoordeeld kan worden. Hoogstwaarschijnlijk zal de beoogde invoeringsdatum van 1 januari 2023 met een jaar verschoven moeten worden, ook al wil minister Schouten meteen na het reces verdergaan. Na de indiening van het wetsvoorstel zijn er honderden schriftelijke vragen gesteld, die zijn beantwoord in twee rondes. De toelichting bij het wetsvoorstel was al honderden pagina's dik, ook de antwoorden op de vragen beslaan meer dan honderd bladzijden. Met name Kamerlid Pieter Omtzigt is kritisch over de gewenste zorgvuldigheid bij de behandeling van de zeer ingewikkelde en omvangrijke wetgeving.

met 2,39% met ingang van 1 juli. Bij Pfwz is de verhoging 2,7% per 1 oktober. Ook metaalfondsen PMT, PME en andere pensioenfondsen hebben indexatie aangekondigd, variërend van 1,3 tot 2,7 procent.

IN DIT NUMMER

Van de bestuursstafel	2	Elsevier Jan van Galenstraat	6
Op bezoek bij Ralph Lupton	3	Terugtocht	7
Keuring rijbewijs 75 +	4	Oorlogsherinneringen	8
Science Direct on site	5	Dat gaat naar Leiden toe	8

Op 6 juli hield het VGEO-bestuur zijn jaarlijkse vergadering met aansluitend diner. Als locatie was ditmaal Slangevegt uitgekozen, gelegen aan de Vecht in Breukelen. Betty Daniels kon wegens vakantie helaas niet aanwezig zijn.

DE STAND VAN ZAKEN WAT BETREFT HET DAGJE UIT op 25 augustus wordt doorgenomen. Er blijken nog een aantal taken te vervullen. De deadline voor inschrijven is 3 augustus. Na de oproep eind juni hebben zich inmiddels 60 personen aangemeld. Al naar gelang het aantal aanmeldingen zal er eventueel nog een herinnering worden verzonden. De uitnodiging per post wordt binnenkort verstuurd. Ook voor die oproep heeft Paul Klein een concept geschreven. Voor de dag zelf hebben voormalig bestuurslid Ger de Rooij en ook Beverly Holstein hun hulp toegezegd.

ER WORDT TERUGGEKEKEN OP DE ALV IN APRIL. Een punt voor de volgende keer is, dat er twee sprekers gewenst zijn omdat het officiële deel van de vergadering niet zo lang duurt. De ene spreker komt dan voor de lunch, de andere erna.

WEBMASTER PAUL KLEIN LAAT WETEN dat Paul Mostert bij hem langs is geweest om zich op de hoogte te stellen van de werking en inrichting van de website. Dit met het oog op het functioneren als back-up indien Paul Klein verhinderd zou zijn. Na de vergadering genoot het bestuur van een smakelijk diner op het terras pal naast de Vecht.

Vitamine D waarschijnlijk uit basispakket

Het Zorginstituut heeft de regering geadviseerd om vitamine D niet langer te vergoeden via het basispakket. De argumentatie daarbij is dat bijna iedereen die vitamine D op recept krijgt, kan overstappen op vitaminen die te koop zijn bij onder meer de drogist. Minister Kuipers is van plan het advies te volgen.

Vitamine D is belangrijk voor het behoud van sterke botten en een

sterk gebit. Een tekort kan leiden tot onder meer botontkalking. Voor de meeste mensen is een lage dosering voldoende en die is via de drogist te krijgen. Zo'n anderhalf miljoen Nederlanders krijgen echter een hoge dosering op recept, en die wordt nu nog vergoed via het basispakket.

Ouderenorganisaties, diverse patiëntenorganisaties en de apothekers vinden dat vitamine D vergoed moet

blijven in het basispakket. Genoeg vitamine D binnenkrijgen is speciaal voor ouderen erg belangrijk om vitaal te blijven. Juist de meest kwetsbare patiënten zullen worden getroffen als vitamine D uit het basispakket wordt gehaald. Apothekers zien dat mensen een middel niet meer nemen als ze het zelf moeten gaan betalen, vooral niet als ze al hoge zorgkosten hebben of een laag inkomen.

Op termijn kan het besluit om vitamine D niet meer te vergoeden juist

leiden tot extra zorgkosten, omdat meer mensen bijvoorbeeld botten breken door een tekort aan vitamine D. Dat betekent ook een grotere druk op de wijkverpleging, mantelzorg en revalidatiezorg.

In de brief aan de Kamer vragen de genoemde organisaties om eerst goed uit te zoeken wat de gevolgen zullen zijn als de hoge dosering vitamine D uit het basispakket verdwijnt.

HOOFDREDACTIE EN EINDREDACTIE: Jeroen Hogendorp
VORMGEVING: Jos Wachelder **BIJDRAGEN:** Jan de Waal, Tom ten Hoope, Willeke Casteren van Cattenburch, Paul Mostert
REDACTIEADRES: Rustenburgh 15, 1111 VD Diemen, Tel.: (06) 801 55 332
E-MAIL: redactie@vgeo.nl **WEBSITE:** www.vgeo.nl
VRAGEN OF MEDEDELINGEN? Als er veranderingen optreden, bijvoorbeeld door verhuizing of overlijden, kunt u dit kenbaar maken bij onze penningmeester Herman Engelen, Vechtensteinlaan 60, 3601 CL Maarssen. Tel: 0346-566350
E-mail: penningmeester@vgeo.nl
Voor zaken betreffende bestuur en organisatie kunt u contact opnemen met Paul Klein, Thierensweg 15, 1411 EW Naarden. Tel: 035-5389607, E-mail: pagklein@planet.nl

LIDMAATSCHAP EN CONTRIBUTIE VGEO-leden betalen jaarlijks € 14,- contributie. Een vrijwillige verhoging van deze bedragen wordt zeer op prijs gesteld. Contributie s.v.p. overmaken op ING-rekening NL27 INGB 0000 100 802. t.n.v. Vereniging van Gepensioneerd(e) Elsevier-Ondernemingen. Nadere informatie Herman Engelen, e-mail: penningmeester@vgeo.nl

DE VOLGENDE NIEUWSBRIEF VERSCHIJNT NOVEMBER 2022.
KOPIJ MOET UITELIJK 24 OKTOBER BINNEN ZIJN.

ES ELSEVIER SENIOREN NIEUWSBRIEF
NIEUWSBRIEF

COMMENTAAR

Dit jaar verschijnt het derde nummer van de Nieuwsbrief voor het eerst in augustus, voorafgaand aan het Dagje Uit. Dat heeft te maken met mijn andere vrijwilligerswerk, als penningmeester bij Muziekschool Diemen, waar ik in de maand september altijd veel tijd aan kwijt ben. Dan is het nieuwe seizoen begonnen en moeten de facturen voor het lesgeld de deur uit. Het is prettig dat het werk aan deze Nieuwsbrief dan achter de rug is. Het heeft wel tot gevolg dat de gebruikelijke reportage over ons bezoek aan Leiden pas in het laatste nummer van dit jaar zal verschijnen. Dat staat gepland voor november.

Het bericht achterop de vorige Nieuwsbrief over de vele foto's die Ralph Lupton aan onze website had laten toevoegen, was aanleiding hem uit te nodigen voor een interview over zijn geschiedenis bij Elsevier – zie de volgende pagina. Misschien zijn er leden die het leuk lijkt ook te worden geïnterviewd voor de Nieuwsbrief, bijvoorbeeld omdat ze mooie verhalen en aardige anekdotes te vertellen hebben. In dat geval zijn zij van harte uitgenodigd contact op te nemen met de redactie. Ik verwijs daarvoor naar het colofon op deze pagina.

Ook in dit nummer wordt niet wezenlijk op het nieuwe pensioenstelsel ingegaan, omdat de verdere behandeling in de Tweede Kamer over het zomerreces is heen getild. Dit is de zoveelste vertraging in vele jaren. Ik durf niet meer te zeggen of dit onderwerp in de volgende Nieuwsbrief aan bod komt.

Jeroen Hogendorp

Op bezoek bij...

Ralph Lupton

De redactie gaat deze keer op bezoek bij het echtpaar Ralph Lupton en Cheryl Murphy (beiden oud-Elsevier) in hun schilderachtige woning in Broek in Waterland, met een prachtig uitzicht over de weilanden en boerendijken. Het interview vindt plaats met Ralph.

Geboren

Ik ben van 1950, te Barnsley in Yorkshire, Engeland, een gebied met karakter en veel geschiedenis. Mijn vader was engineer in een metaalfabriek, mijn (Duitse) moeder huisvrouw. Zij hebben elkaar ontmoet tijdens de oorlog; hij was deel van de geallieerde bezettingsmacht in Duitsland. Je zou kunnen zeggen dat WOII het begin was van mijn bestaan!

Hoe ben je beland bij Elsevier?

Ik ben afgestudeerd in de Biochemie aan de University of East Anglia, Norwich, in 1971. Een baan vinden in de UK lukte niet echt. Via een knipsel van de universiteit met "Wetenschappelijke uitgeverij zoekt bureauredacteur met graad in natuurwetenschap en Engels als moedertaal" heb ik gereageerd op een vacature van Elsevier in Amsterdam. Het sollicitatiegesprek vond plaats in London in een hotel. De heren Ko Klijn en "Drs. Meyer" (zo noemde ik hem altijd, weet geen voornaam; hij werkte samen met Rina Terstall) waren speciaal voor interviews overgekomen. Dat was toen Elsevier policy: het importeren van Engelstalige mensen. Na 6 weken kreeg ik de baan en een vliegticket. Ik landde op Schiphol met een koffer en een tas. Het eerste half jaar woonde ik op kamers bij een mevrouw op de Admiralengracht (zij kwam toevallig uit Wales) die mij wegwijst maakte in Amsterdam. Ik sprak wel Duits maar geen Nederlands. Ik startte bij de redactie van BBA (nog steeds het grootste tijdschrift van Elsevier) waar Ko het hoofd van was.

Bureauredacteur

Leuk werk, en al die (44) jaren bij Elsevier altijd leuke collega's gehad. Het werk leerde ik 'on the job' van de collega's. Ab Pouwels gaf toen les over lood zetten van wiskundige vergelijkingen. We bezochten verschillende zetterijen, drukkerijen, en boekbinders. Het was de tijd van de telex. Na de fusie met Nohum en Ex-

cerpta Medica kregen we nieuwe collega's. Het was een onrustige tijd, met steeds wisselende combinaties van groepen tijdschriften totdat de BMD ontstond (na EWU, ASP, BMP zowat elk jaar een andere afkorting). Wij hadden bijv. geen recht op een eigen tekenkamer maar gebruikten die van EWU (onder Ton Boogers) of van Nohum (Tom Geuzebroek). Bijna de hele BBA-redactie was Engelstalig en midden 20, dus ik voelde me thuis. Ik had natuurlijk mijn familie achtergelaten in UK en was single. Collega's uit de tijd: Harmke Kamminga (mijn mentor), Mies Haars, Paul Stapleton, Gerrit Schuring en Ken Plaxton; en de oude garde Gerard Corbet, Lucky Knechtmans, Dirk Klinkenberg, Paul Kirby en Elly Tjoa. Na verloop van tijd deed ik zelf de interviews in London, met Ko en later met Wuzz Rens. De meesten bleven maar een jaar. Ik bleef, goed betaald, genoot van Amsterdam, etage op de Vijzelgracht in het Centrum, later Jacob van Lennepstraat, Orteliuskade, Kinkerstraat, Rechtboomsloot. Steeds een betere woning voor iets meer geld. Ik had geen connecties dus stond vele zaterdagen in de rij (met minstens 50 anderen) voor het Telegraafgebouw voor de woonkrant en dan snel bellen. In 1977 heb ik een eigen huis gekocht in de Konijnenstraat (prijsvraag voor wie weet waar dat is) voor Dfl. 95.000.

Partner

Ik ontmoette Cheryl (uit Nieuw-Zeeland) op kantoor bij de acquisitie BMD in 1977. Zij bewoonde een mooie maar dure kamer aan de Keizersgracht. Na een jaar verkering stelde ik voor dat ze bij mij kwam samenwonen in de Konijnenstraat. Het was een grappig huisje, met op de begane grond een voormalige paardenstal; keuken, douche en toilet op de 1ste, woonkamer op de 2de, en daarboven de slaapkamer onder het schuine dak. Tegenover ons bevond zich een school voor nonnen (zendingen), de Zusters van Voorzienigheid. Die waren toen al in de 80 en

zijn nu uitgestorven. De dames waren gek op onze kat. Die liep mee als ik naar mijn werk fietste en ging bij de nonnen zitten wachten op eten. Later verhuisden we naar de Reestraat. Cheryl en ik zijn 45 jaar samen. We trouwden pas in 1989. Beiden waren we eerder getrouwd geweest, dus een huwelijk kon wel even wachten.

Loopbaan

Cheryl wilde graag een tijdje terug naar Nieuw-Zeeland en ik wilde wel mee. Ik vroeg onbetaald verlof, maar kreeg het niet. Dus nam ik eind 1979 ontslag en verhuurde de Konijnenstraat. Het werd een wereldreis van 11 maanden. We startten in London, bij een 'Bucket Shop' (waar goedkope vliegtickets werden verkocht), met twee enkeltjes naar Bangkok. Vandaar naar Singapore, Maleisië, Nieuw-Caledonië, Australië, 3 maanden Nieuw-Zeeland, Tahiti, Los Angeles, San Francisco, en met een oude VW-bus, 6 maanden en zo'n 20.000 km trekken door de VS, Mexico en Canada. Tot ik in de Poste Restante bus (in New York) een brief vond van Wuzz Rens: "ik heb een baan voor je bij de boekenafdeling". Het was niet mijn bedoeling naar Elsevier terug te gaan maar er moest brood op de plank. Cheryl kreeg ook een baan aangeboden, dus we waren wel dankbaar.

Het digitale tijdperk was aangebroken

Wuzz deed onderzoek naar digitalisering (zie mijn foto van hem in klasieke pose op de VGEO website); hij werd als redactiechef vervangen door Paul Kirby en die vroeg mij als zijn deputy. Ik nam de kennis op van Wuzz (hij wilde niet les geven) en gaf die door aan de redactie. Er gebeurde van alles: tekstverwerking met Brief en Pandora, databases, ScienceDirect... Toen kwam de tijd van het uitbesteden van werk naar lagerelonenlanden. De slechtste tijd die ik heb meegemaakt: veel reorganisaties. De redactie werd opgebroken, collega's werden gedropt in een andere afdeling. Een tijd van onzekerheid en teleurstellingen. Er werden hoofden 'issue managers' benoemd: Peter Niessen, Ton Bos en ik, o.l.v. Frans Bruggeman. Gelukkig vroeg Rein van Charldorp mij voor CAM (Central Application Management), later o.l.v. Rob Schrauwen. Daar voelde ik mij weer helemaal op mijn plek, samen met Mente Nauta, Jeroen Wiesemann en Jeroen Hogendorp.

Ik ging in 2015 met pensioen op 65 jaar en 3 maanden, na meer dan 40 dienstjaren. Het zijn enorme veranderingen geweest: van 3 ballpoints
> vervolg op pag.4 >

(groen = cursief, rood = vet, blauw = aanwijzingen) stuck together met plakband, naar digitale informatie opgeslagen in databases.

Engelsman in Nederland

Ik voel me nog altijd Engelsman. Vroeger voelde ik allerlei culturele verschillen. Je moet de taal leren spreken. Vanwege de Brexit wilden Cheryl en ik Nederlander worden (we behielden ons oorspronkelijke paspoort dus we hebben er beiden 2). Ik heb geen familie meer in de UK, wel verwanten in Duitsland. Toen mijn moeder nog leefde ging ik vaker naar de UK. Zij kwam ook graag hier (naar de haring!). Mijn thuis is hier, in Broek in Waterland, 33 jaar lang al. Onze dochter, Rebecca, woont in Amsterdam en werkt bij de GGD. Ik doe allerlei vrijwilligerswerk: bij het museum De Speeltoren in Monnickendam ('s werelds oudste nog werkende carillon!); verkoop van tweedehands boeken voor onderhoud van onze historische dorpskerk; het op orde houden van de dorpsbegravingplaats; en de Volgermeerpolder weer terug naar oorspronkelijk veenland. Ik lunch af en toe met oud-collega's: Ton Bos en Jan Hanraads, of doe een biertje met Ken Plaxton, Kevin Ward en Keith Foley.

Zie ook het foto-archief en artikelen van Ralph op de VGEO website.

Opname bedrag ineens uitgesteld

Onderdeel van het nieuwe pensioenstelsel is de mogelijkheid om rond de ingang van het pensioen een bedrag ineens op te nemen uit je eigen pensioenpot. Daar is wel een maximum van 10 procent aan verbonden.

Het plan was om dit onderdeel apart van de rest van de wetgeving voor het nieuwe pensioenstelsel in te voeren per 1 januari 2023. Vorig jaar was het plan ook al uitgesteld, nadat pensioenfondsen en verzekeraars hadden gewaarschuwd dat het voorstel in de praktijk onuitvoerbaar zou zijn. Het ministerie moest daarom terug naar de tekentafel, maar het aanpassen van het wetsvoorstel is niet op tijd klaar. Een voorbeeld van een probleem dat kan optreden, is het verliezen van belastingtoeslagen in het jaar dat iemand zo'n bedrag ineens opneemt. Daardoor is het mogelijk dat men netto slechts 20 procent van het oorspronkelijke bedrag overhoudt.

Plan voor verbetering rijbewijskeuring 75-plussers

Mimister Mark Harbers van Infrastructuur en Milieu heeft een plan naar de Tweede Kamer gestuurd ter verbetering van de keuring van 75-plussers voor het rijbewijs. Dit was op verzoek van de Kamer nadat er grote achterstanden waren ontstaan bij het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR).

Hoewel de problemen bij het CBR inmiddels zijn opgelost, bestaat er volgens de minister nog steeds aanleiding het keuringsproces te optimaliseren. In het plan staan zes mogelijke verbeterpunten genoemd.

Meldplicht voor de rijbewijshouder

In het huidige stelsel is er geen wettelijke verplichting tot het doen van een melding. In de toekomst worden rijbewijshouders wettelijk verplicht zich bij het CBR te melden middels een gezondheidsverklaring na de diagnose van één van de meest risicovolle aandoeningen voor de verkeersveiligheid. Welke en hoeveel dit zijn, en hoe dit te handhaven, wordt nog uitgewerkt. Deze maatregel zal de verkeersveiligheid naar verwachting vergroten omdat meer mensen met een risicovolle aandoening zich melden bij het CBR en vervolgens medisch worden gekeurd.

Informatierol voor de arts

De meldplicht voor rijbewijshouders gaat gepaard met een informatierol voor de arts. Die kent de medische situatie van de patiënt het beste en kan deze informeren over de wettelijke meldplicht. In samenspraak met de beroepsgroep worden afspraken gemaakt zodat de arts deze rol op zich kan nemen. Het voordeel van deze maatregel is dat de patiënt meteen

bekend wordt met het feit dat de betreffende aandoening risicovol is voor de verkeersveiligheid en dat er daarom een meldplicht geldt.

Een laagdrempelige 75-plus screening

In plaats van de huidige leeftijdskeuring, wordt iedereen die 75 jaar of ouder is, gescreend met drie eenvoudige tests op cognitie, motoriek en gezichtsvermogen. Er wordt gekeken of er naast artsen andere zorgprofessionals de screening kunnen uitvoeren. Op basis van het screeningsrapport neemt het CBR een besluit over de rijgeschiktheid of verwijst het CBR zo nodig door voor een aanvullend onderzoek door een medisch specialist. Deze maatregel zorgt er naar verwachting voor dat de keuring laagdrempeliger wordt en de prijs-kwaliteit verhouding verbetert.

Bewustwording bij verlenging rijbewijs

Er komt een moment van bewustwording bij het verlengen van het rijbewijs in het gemeentehuis. De rijbewijshouder weet dan wat de regels zijn rondom medische rijgeschiktheid. Op dit moment ontvangt de rijbewijshouder per brief een melding van de RDW als het rijbewijs verlengd moet worden. Daarin wordt al gewezen op het belang van medische rijgeschiktheid.

heid. Het doel is dat meer rijbewijshouders bekend zijn met de regels rondom medische rijgeschiktheid.

Verbeteren proces voor melding naasten

Er is op dit moment een mogelijkheid voor naasten om zich te melden bij het CBR als er ernstige zorgen zijn over de rijgeschiktheid van een direct familielid. Dit proces leidt in de huidige vorm zelden tot ongeschiktheid. Samen met het CBR wordt verkend of en hoe dit proces verbeterd kan worden. Daarnaast wordt ook gekeken hoe naasten meer mogelijkheden kunnen krijgen om zelf in gesprek kunnen gaan wanneer zij zich zorgen maken om de rijgeschiktheid van een familielid. Deze maatregel draagt eraan bij dat naasten makkelijker kunnen handelen als er twijfels zijn of iemand nog veilig kan deelnemen aan het verkeer.

Bevorderen bewustwording medische rijgeschiktheid

Om de bewustwording over medische rijgeschiktheid te bevorderen, komt er publiekscommunicatie gericht op rijbewijshouders met een aandoening of medicijngebruik die van invloed zijn op de rijgeschiktheid. In de publiekscommunicatie wordt ook aandacht besteed aan de nieuwe maatregelen uit deze brief.

De genoemde maatregelen zijn beoordeeld door een team van experts en bovendien voorgelegd aan bijna 7000 burgers in een nationale consultatie.

Voorlopig zal er nog niets veranderen, want pas in het laatste kwartaal van 2023 zal de minister de Kamer verder informeren over de uitwerking van de maatregelen.

Mimister Mark Harbers

Over de "Elsevier van analoog naar digitaal" serie

Dit is het vierde artikel in een reeks waarin ik wil vertellen hoe Elsevier de overgang heeft gemaakt van een grote wetenschappelijke uitgever waarin alles draaide om papier en print, naar een moderne elektronische aanbieder van wetenschappelijke data en allerlei bijbehorende diensten. [PM]

ScienceDirect On Site

In de vorige nieuwsbrieven schreef ik over het *TULIP* project; ditmaal wil ik ingaan op wat Elsevier als opvolging daarvan gaf.

Het was in *TULIP* duidelijk geworden dat het toen vijf jaar oude *World Wide Web* de oplossing was voor tal van elektronische producten. Het was echter nog niet duidelijk of de elektronische toekomst centraal (door de uitgever ontwikkelde systemen) of decentraal (zogenaamde campus-systemen) zou worden. Aan universiteiten die aan *TULIP* deelnamen hadden allemaal een eigen elektronisch bibliotheekstelsel ontwikkeld dat qua infrastructuur als opvolger kon worden gezien van de papieren bibliotheek, waarin de bibliothecaris verantwoordelijk was voor lokale collectievorming en beschikbaarstelling.

Er ging een voorkeur uit naar dit decentrale model, al was het ook duidelijk dat zo'n opzet minder eenvoudig was dan het oorspronkelijk leek.

Elsevier wilde graag aan dit model voldoen en daarom werd in 1996 het product *Elsevier Electronic Subscriptions* (EES) opgezet, in wezen een rechtstreekse doorontwikkeling van *TULIP*, maar dan "in het groot" met alle tijdschrifttitels van Elsevier in plaats van slechts de 42 van *TULIP*. Toen later het merk *ScienceDirect* naamsbekendheid begon te krijgen werd EES omgedoopt in *ScienceDirect On Site* (SDOS).

Voor EES/SDOS werd intern het *Electronic Warehouse* (EW) opgezet dat als verzamel- en distributiepunt voor alle elektronische bestanden ging

fungeren, waarin bestanden van (toen nog) tientallen typesetters samenkwamen en voor de ongeveer 50 SDOS klanten werden klaargezet, die die bestanden via FTP konden ophalen of die leveringen ontvingen via CD-ROMs of data-tapes.

Een projectteam binnen Elsevier werd opgezet om onderzoek te doen of software kon worden gebouwd die in licentie kon worden aangeboden aan geïnteresseerde bibliotheken bij elektronische tijdschriftleveringen ter ondersteuning daarvan. We vonden een bruikbare server-gebaseerde vrijetekst zoekmachine van een Canadese ontwikkelaar. En ook kwamen we een samenwerking overeen met een softwarebedrijf in Virginia, Orion Inc., die om die zoekmachine een web-gebaseerd tijdschriftstelsel kon bouwen dat automatisch Elsevier tijdschriftdata kon verwerken, opslaan en ter beschikking stellen aan wetenschappers en studenten binnen een universiteit/campus. Die software werd *ScienceServer* gedoopt en (bijna) gratis aan universiteiten aangeboden bij elektronische abonnementen als die interesse hadden om een lokaal stelsel in te richten.

ScienceServer werd redelijk populair bij een aantal grotere universiteiten, al waren er ook universiteiten die liever hun eigen systemen ontwikkelden. Op het hoogtepunt van SDOS in de jaren 2000-2005 waren er ongeveer 80 klanten wereldwijd, waarvan een vijftiental grote klanten die op "alles" een abonnement hadden. De meeste van die 15 waren consortia van universiteiten (o.a. OhioLINK met alle universiteiten in die staat, en vergelijkbare consortia in Italië, Zweden en Duitsland), alsmede een aantal regeringsinstituten (voornamelijk in de USA).

Uiteindelijk bleek het breekpunt dat een lokaal stelsel heel duur is in onderhoud (wat ook al duidelijk was in *TULIP*, maar iedereen is hardleers) en nauwelijks tijdschriften van andere uitgevers kon laden vanwege de totaal andere structuur dan de Elsevier standaard maar ook door het ontbreken bij die (voornamelijk kleinere) uitgevers van een productieorganisatie als het *Electronic Warehouse*, resulterend in onbetrouwbare aanvoer. En wetenschappers/studenten wilden bovendien niet alleen Elsevier-tijdschriften elektronisch lezen, maar alle tijdschriften.

Paul Mostert werkte vanaf 1983 tot zijn pensionering in 2021 bij Elsevier Science aan allerlei projecten op het grensgebied tussen uitgeven en technologie. Hij heeft meegewerkt aan TULIP en was lid van de ScienceDirect en Scopus ontwikkelteams.

Rond 2010 werd door Elsevier besloten om te stoppen met *ScienceServer* ontwikkeling vanwege de hoge kosten en het relatief lage rendement. Daardoor stopte de samenwerking met Orion. De klanten konden de originele broncode van het *ScienceServer* stelsel ontvangen om daarmee zelf verder te ontwikkelen. Dat was het moment dat vele kleinere SDOS klanten ermee besloten te stoppen aangezien dit voor hen te complex zou worden. *ScienceDirect* was blij om al dat gebruik over te nemen.

Toch bleven er een klein aantal grote klanten tot op de dag van vandaag SDOS data ontvangen. De meeste echter hebben hun systemen omgebouwd tot een "dark archive", waarvan het de bedoeling is dat die data alleen kan worden gebruikt als Elsevier ooit zou besluiten *ScienceDirect* te discontinueer. Voor alle "normale" literatuurgebruik bij deze SDOS klanten wordt *ScienceDirect* toegepast.

Onder de weinige die overbleven zijn twee zogenaamde "archival partners", te weten de Koninklijke Bibliotheek in Den Haag en Portico in de USA, die zich tot doel hebben gesteld om alle elektronisch beschikbare wetenschappelijke literatuur ter wereld te verzamelen in een enorm dark archive, vergelijkbaar met KB's rol van verzamelaar van alle in Nederland gepubliceerde papieren literatuur.

In het volgende artikel in deze serie wil ik ingaan op de lancering van *ScienceDirect* in 1997, en de eerste jaren van dat vlaggenschip van Elsevier.

Reacties zijn welkom op
paul.mostert@outlook.com

Goede resultaten bij alle divisies van RELX

In zijn halfjaarbericht liet RELX weten dat alle divisies goed hebben gepresteerd. De groei is verder toegenomen, zowel in omzet als in winst. Speciaal de divisie Exhibitions deed het goed, de omzet was daar driemaal zo groot als vorig jaar. Toen had de divisie die beurzen en congressen organiseert nog last van de coronapandemie, maar het herstel ging dit jaar hard. Ook de divisie Risk deed het weer prima, met een groei van 7%, maar de andere twee divisies deden daar niet veel voor onder.

De omzet van het hele bedrijf steeg met 13% tot £3,9 mrd (€ 4,6 mrd), en de operationele winst nam met 16% toe tot £1,2 mrd (€ 1,4 mrd). Het bestuur heeft besloten het dividend over het hele jaar met 10% te verhogen tot 15,7 pence.

RELX liet verder nog weten voor een totaal van £342 mln aan acquisities te hebben gedaan. Ook is voor £300 mln aan eigen aandelen ingekocht, dat is 60% van het voor dit jaar aangekondigde totaal. Voor de rest van dit jaar rekent RELX op verdere groei, boven de historische trend.

Elsevier: Jan van Galenstraat (4)

Willeke Casteren van Cattenburch heeft herinneringen aan haar eerste jaren in dienst van Elsevier op schrift gesteld. Dit is de **zesde** aflevering.

Drs. R.E.M. van den Brink vijftientwintig jaar bij Elsevier

Een bijzonder feest ligt in het verschiet. Onze concerndirecteur, drs. R.E.M. van den Brink, is in januari 1972 vijftientwintig jaar bij Elsevier en de viering van dit jubileum op 15 januari mag, met toestemming van de jubilaris, groots worden aangepakt.

Om vooral niets over het hoofd te zien heb ik voor alle zekerheid contact gezocht met Chris Ankersmit, die in juli 1971 Hans Knook opvolgde als secretaris van de heer van den Brink. Hij vertelt dat een van zijn eerste taken in het teken stond van het organiseren van activiteiten in het kader van dit jubileum. Het was de bedoeling alle medewerkers van de Amsterdamse bedrijven daarbij te betrekken. Al vond de heer van den Brink zijn jubileum belangrijk, zelf had hij daar geen speciale ideeën over. Wel wilde hij in een wekelijks overleg op de hoogte worden gehouden en het budget goedkeuren. Geen van de voorgelegde plannen werd afgewezen!

Chris is zijn licht gaan opsteken bij de verschillende Amsterdamse bedrijven en – tot zijn grote opluchting – bood een medewerker van de UME aan een feest voor alle medewerkers en hun gezinnen in de toen nog in aanbouw zijnde JH op poten te zetten. Met de hulp van collega's bij de UME en de EPC werd een grandioos feest neergezet.

Bij een jubileum hoort een cadeau namens directie en personeel dus wordt er geld opgehaald. Als ik me goed herinner was dit een bedrag van rond de negenhonderd gulden en dit bedrag werd verdubbeld door de directie. Het is de bedoeling voor dit bedrag een schilderij aan te schaffen om in het nieuwe gebouw, op de achtste etage, de grote ontvangstruimte tegenover de twee liften, aan te kleden. Het betreft hier een etage met dubbele hoogte met aan de oostzijde de bibliotheek annex congres/vergader ruimte terwijl aan de westzijde een 'multi-purpose' ruimte is voorzien, waar eventueel tentoonstellingen kunnen worden georganiseerd (zie ook de vorige Nieuwsbrief).

Een commissie wordt gevormd onder leiding van de heer Piet Bergmans met Chris Ankersmit, Tilly-Marijn Mengelberg en mijzelf. Tilly-Marijn

had namelijk een voorstel ingediend om een schilderij van Gerrit Benner uit te zoeken, die op dat moment een expositie had in het Stedelijk Museum. Mooi werk, sprekend van kleur, landschappelijk, formaat 70 x 60 cm, prijs 1500 gulden per stuk. Om enige indruk te maken op een wand van 10 x 10 m zouden er minstens drie stuks moeten hangen en daar hadden we het geld niet voor. Goede raad is duur. Ik realiseer me echter dat we vlak bij de Stadhouderskade zijn waar kunstschilder Steven Kwint woont. Steven is een Cobravolger, maakt groot werk, robuust van penseelvoering en fel van kleur. Thuis heeft hij aardig wat werk hangen, wel niet te koop, maar meer dan voldoende om een indruk te krijgen. In de Palmstraat waar hij zijn atelier heeft, is een kamer vol met werk dat wel te koop is. Ik overleg met PB, bel Steven, zijn vrouw is aanwezig en wij zijn welkom. PB gaat akkoord om een werk van Steven Kwint uit te zoeken en laat dit aan Chris en mij over. Wij gaan op atelierbezoek en selecteren een werk met de titel "Het Gezin", vonden wij wel van toepassing op Elsevier, groot formaat, fel van kleur, prijs 3600 gulden. Omdat Steven ook werk levert aan de SBK kunnen wij ons inmiddels opgebouwde kooptegoed leggen bij het bedrag dat is opgehaald om zo dit schilderij te kunnen bekostigen. Een en ander had ik inmiddels met Pieter Kooistra besproken. Een tegenvaller is dat het werk wel door de ballotage-commissie van de SBK moet worden beoordeeld. Een heel gedoe maar onze technische dienst heeft zoals gebruikelijk ook deze klus geklaard.

Een andere suggestie die naar voren komt, is om de kinderen van het personeel actief te betrekken bij dit grootse gebeuren door ze uit te nodigen een tekening of schildering te maken. Het ligt voor de hand dat ik de organisatie hiervan op me ga nemen. Algemene zaken gaat de uitnodigingen versturen met het te gebruiken papier en de voorwaarden: maximaal twee inzendingen per kind, in drie categorieën naar leeftijd, per categorie drie prijzen en deze prijzen worden door de heer van den Brink op de dag van het feest – 15 januari 1972 – uitgereikt. Er wordt een onpartijdige jury uitgenodigd. Bovendien stelde ik voor

met het ingezonden werk een expositie te maken en wel in de gang van de directie vleugel op de 1e etage: tussen de deuren band spannen op kindhoogte en met wasknijpers de werken ophangen. Niks gaten in de muren maken, gewoon de technische dienst dit laten voorbereiden. Ja, toen kreeg ik toestemming. Was een groot succes bij de ouders en de kinderen.

Op de dag van het feest dienden de eerste gasten zich al rond 14.00 uur aan, velen vergezeld door de rest van het gezin. De begane grond en eerste verdieping van JL waren herschapen in garderobe en crèche. Vanaf de eerste etage was via een wandelgang richting 'nieuwbouw' de kinderkermis met discobar en filmzaaltje te bereiken. Deze nog kale etage was omgetoverd tot een waar kinderparadijs! Het zag er geweldig uit met overal kinderspeeltoestellen, fietsjes, balspellen, tekenborden en springkussens. Zelfs botsautootjes reden rond, gelukkig zonder brokken te maken. Het geheel was vrolijk versierd met ballons, slingers en lampjes. Er was een poffertjeskraam - ik zag zelfs mevrouw Dootjes poffertjes bakken - en ook suikerspinnen ontbraken niet. De heer van den Brink opende de kermis en gaf meteen een goed voorbeeld door een paar gestileerde bomen op een daar voor bestemde wand neer te zetten.

Rond een uur of vijf startte in de bibliotheek op de 1e etage een levendige receptie, onderbroken door toespraken en de aanbidding van het cadeau. Steven Kwint werd voorgesteld en op verzoek van de jubilaris was hij graag bereid tot een toelichting. Aansluitend werden de prijzen van de kindertentoonstelling op het kermisterrein uitgereikt. Tijdens de receptie had de heer van den Brink mij gevraagd hem hierbij te assisteren en dat was enig om te doen. 74 kinderen deden mee die 105 tekeningen inleverden. Kortom, het was EEN GROOT FEEST en niet alleen voor de kinderen!

De festiviteiten waren hiermee nog niet ten einde. Een onvergetelijke treinreis, met een bezoek aan Antwerpen voor het voltallige personeel, volgt later dat jaar als een vrolijke en waardige afsluiting van dit jubileum van een wel heel markante bestuurder van Elsevier.

Wellicht later meer hierover.

Zie voor alle genoemde personen de eerdere bijdragen van Willeke CvC. Meer foto's uit haar persoonlijke collectie zijn op onze website te vinden.

Reacties: fam.casteren@home.nl

wordt vervolgd...

kindertheater en prijsuitreiking

Terugtocht

Ergens op het wereldwijde web las ik een zin die me is bijgebleven: *De langste reis voor een mens is de reis van het hoofd naar het hart.*

Ontegengesteld dat nu ik 81 ben en deze uitspraak geheel herken.

De langste reis is de reis van het hoofd naar het hart... is dat zo?

Naarmate de jaren verstrijken ben ik meer van mijn verstand naar mijn gevoelens toegroeid – ik begin meer en meer op mijn gevoelens te vertrouwen en deze ook meer en meer naar buiten te brengen. Maar is dat een grootste reis? Ik kwam tot het inzicht dat het meer een terugtocht is... Als we worden geboren zijn we onschuldige mensenkinderen, die met verwondering de geuren, de kleuren, de beelden en geluiden waarnemen. En we leren deze beelden, geluiden, kleuren en geuren lief te hebben.

Maar we groeien op en de waarnemingen vanuit ons hart worden al spoedig geconditioneerd door de realiteit van het leven. Op de school moet je je richten naar de leiding en je hebt je in de samenleving te houden aan algemeen geldende regels. Je wordt ouder en je gaat aan het werk in een structuur van gezag, orde en prestatie.

Dat gaat zo voort tot je ergens 50 of 60 jaren oud je realiseert dat je een gezagsgetrouwe burger bent geworden van de maatschappij. Dat je hebt bijgedragen aan de welvaart van de maatschappij, dat je je burgerplichten hebt vervuld, maar ook dat je één ding bent vergeten... jezelf.

Het onschuldige kind dat in verwondering de wereld in keek is verworden tot een sofnummer, wachtwoorden, postcode, emailadres en pincode... Je hebt de reis van het hart naar het hoofd zo goed als voltooid. Op het moment dat je je dit realiseert begint de terugreis. Jeervaart hoe de maatschappij zich ontwikkelt en je ziet hoe de jongere personen worden grootgebracht. De reis van het hoofd naar het hart – de terugtocht – vangt aan.

Ik kreeg een tijdje geleden twee prachtige ervaringen die deze gedachtegang ondersteunden.

Lopend bij de kerk zag ik om de hoek van de kerk een meisje – ik schatte haar een jaar of drie – letterlijk aanhuppelen. Ze huppelde naar het monument van Jacob Corneliszoon dat daar in het water staat. Het water bewoog en ze keek met oprechte verwondering naar het bewegende water. Oprechte verwondering – waarschijnlijk had ze dit nog nooit eerder gezien. Kinderlijk en oprechte verwondering, zo vanuit haar hart.

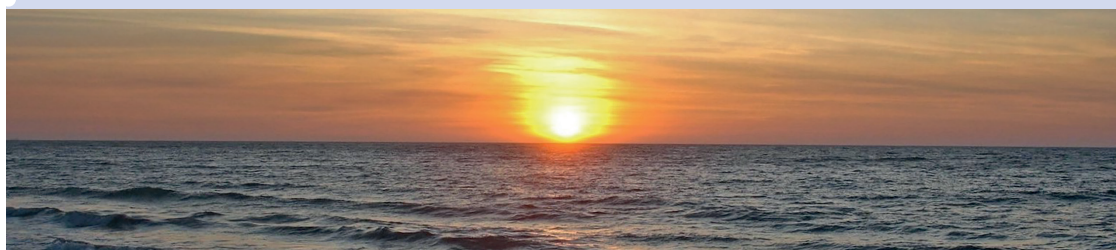
Dan een andere ervaring: Ik woon vlak bij een school waar mijn kleindochter destijds op school zat en ik loop langs de school waar de kinderen op dat moment buiten spelen. Door de veelheid van kinderen zie ik haar niet, maar zij ziet mij wel. Dan dat moment: ze ziet me en toont de neiging om naar me toe te hollen... *Opa !!!!*

Maar in een fractie van een seconde staat ze stil, en ze realiseert zich dat ze op school zit en dat ze niet spontaan naar Opa kan hollen en ze stopt abrupt met haar bewegingen naar Opa. Ze steekt haar handje op en wuift naar Opa. *Dag Opa...*

Een voorbeeld van conditionering – van vorming door opvoeding – haar hart gaf in *'ha Opa, ik ga naar hem toe'...* maar gelijk besefte ze dat het niet kon omdat ze zich hoorde te gedragen naar de regels van de juffrouw. Ze is begonnen met de reis van het hart naar het hoofd, en ze zal pas op een tijd wanneer Opa alleen maar herinnering is, zich bewust worden van de terugtocht van het hoofd naar het hart.

Dit overziende met mijn 81 jaar die ik achter me heb wens ik alleen maar dat ik de reis van het hoofd naar het hart helemaal kan voltooien en kan rekenen op een veilige thuiskomst.

Jan de Waal
j.waal96@chello.nl

Oorlogsherinneringen

Rond dodenherdenking en door Oekraïne kwamen bij mij herinneringen uit de tweede wereldoorlog weer boven. Ook al ben ik 1½ jaar voor de oorlog geboren, toch blijven jeugdherinneringen hangen. Ik bezat in die tijd veel 'ooms & tantes'. In werkelijkheid waren het er maar twee, wist ik veel. Zo had ik een ome Niek, ooms en tantes Ot & Alie, Frits & Maud en Peter & Miep, en ome Ben, die achteraf in een verzetsgroep bleken te zitten. Ot & Alie met Frits & Maud waren actief bij de 'Groentjes', dat onderdeel uitmaakte van een revuegezelschap in die tijd. Daarin trad ook mijn vader op. Zij gaven voorstellingen in café De Rustende Jager. Heiloo kende meer van deze verzetsgroepen maar met verschillende activiteit. Zo meende ik op een Sint-Nicolaasavond ome Frits te herkennen in de Sint, wat uiteraard met klem werd ontkend. Ome Niek, mijn oppas, die later een leidende functie bij de gemeente vervulde, was een echte vuurvreter en maakte deel uit van een knokploeg in Spierdijk. Hij was zo gewild bij de Duitsers dat er een enorm geldbedrag op zijn hoofd stond en hij elke nacht ergens anders moest slapen. Ik bezat een fietsje dat was uitgerust met antiplof banden en kreeg met m'n verjaardag geleverde autootjes – uit een plank gezaagd – met vier wielotjes die niet konden draaien.

In die tijd waren er mensen uit Egmond naar Heiloo geëvacueerd en die lagen elkaar niet goed. Achter ons huis hadden we een perzikboom. Toen mijn vader wilde oogsten waren de perziken weg. Dus dat hadden de Egmonders gedaan. In het straatbeeld herinner ik mij handkarren met allerlei soorten pannen erop, waarvan de deksels met touw waren vastgebonden aan de handgrepen. Deze kwamen van de gaarkeuken. Aangezien er zo goed als geen melk was, werd puddingpoeder vermengd met water, wat op mij als kind overkwam als een pan snot. Ook herinner

ik mij een soort fiets in de hoek van de kamer waarmee elektriciteit werd opgewekt voor een blinken schijf met fietslampjes erin. Op tafel stond vaak een glas water met bovenin een laag olie met een drijvertje erin, dat kon worden aangestoken.

De groep was druk bezig met het onder dak brengen van onderduikers. In dat verband was het handig dat mijn vader hoofd was van het evacuatiebureau. Zodra hij vernam dat de Duitsers een woning vorderden waar onderduikers zaten, konden deze tijdig worden verplaatst. Tegen het einde van de oorlog werd mijn vader verraden. Het moment van zijn 'Verhaftung' staat mij als kind in mijn geheugen gegrift. Hij werd afgevoerd naar het Huis van Bewaring in Amsterdam. Hij deelde zijn cel met een student, die ze de nagels van zijn vingers hadden afgetrokken, als afschrikwekkend voorbeeld indien hij niet zou praten. Gelukkig kwam hij op Dinsdag vrij. Ik heb mij tot op de dag van vandaag verbaasd over het feit dat na de oorlog al deze verzetsstrijders met geen woord hebben gerept over deze periode en zich aan het einde van de oorlog terugtrokken uit de BS; ook niet toen anderen opeens meenden te moeten optreden tegen mensen die volgens hen fout waren geweest, zoals het kaalscheren van de 'Moffenmeiden'.

Tijdens de bevrijding kwamen de geallieerde troepen over de Kennemerstraatweg richting Alkmaar. De eilandjes voor landgoed Nijenburg stonden vol sheltertjes van infanteristen. Op kousenvoeten staken we het slootje over naar de soldaten voor chocola of een kaki; keihard maar "toen" heerlijk; later waren ze niet te vreten. Allemaal gebeurtenissen om niet te vergeten.

Tom ten Hoope

Dat gaat naar Leiden toe

Zoals u heeft kunnen lezen gaat het jaarlijkse Dagje Uit eind augustus naar Leiden. Op de sluitingsdatum van de inschrijving (3 augustus) hebben zich 100 deelnemers aangemeld.

De stad Leiden is rijk aan bezienswaardigheden, vier daarvan waren aangeboden als keuzemogelijkheden (C) tot en met (F) in de uitnodiging: het Rijksmuseum van Oudheden, het Museum Volkenkunde, Rijksmuseum Boerhaave en de Oude Leidse Sterrewacht. Andere mogelijkheden, op eigen gelegenheid te bezoeken, zijn onder meer Museum De Lakenhal, het Sieboldhuis, Naturalis, Molenmuseum De Valk, de Hortus Botanicus, en de Pieterskerk. Maar zoals ge-

woonlijk heeft een meerderheid voor de twee populairste keuzes (A) en (B) gekozen, dat wil zeggen een boottocht en een stadswandeling.

In 2011 bracht het Dagje Uit de VGEO-leden ook naar Leiden. Dat is lang genoeg geleden om deze stad weer eens te bezoeken. De fotoreportages van de vorige keer op onze website zijn een goede manier om alvast in de stemming te geraken. Bijgaand enkele voorbeelden.

WELKOM

Als nieuw lid heten wij welkom:

Mevr. S. (Sonja) Klinkhamer-Van der Maat, Zaandam (Elsevier Science)
Dhr. J. (Jan) Visser, Amsterdam (Elsevier Science)
Dhr. D.J. (Derk) Haank, Doetinchem (Misset, Elsevier)

IN MEMORIAM

De volgende leden zijn ons ontvallen:

Dhr. A.M. (Aad) Abbenbroek, Voorschoten
Dhr. R.J.J. (Ronald) Meijer, Twello
Dhr. W. (Willem) Schüller, Amsterdam